

Ireneusz Misiejuk

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

irekmisiejuk@wp.pl

Uprawnienie radcy prawnego do sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów w oparciu o art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych

Legal Counsel's Power to Certify Copies of Documents under Article 6 Paragraph 3 of the Act on Legal Counsels

STRESZCZENIE

Artykuł zawiera analizę dotyczącą uprawnień radców prawnych o którym mowa w art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a więc uprawnienia do sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Autor przedstawia kształt obecnych przepisów dotyczących przedmiotowego uprawnienia oraz przybliża poszczególne zmiany stanu prawnego w tym zakresie począwszy od daty wejścia w życie ustawy o radcach prawnych. Artykuł nawiązuje również do charakteru poświadczenia dokumentu za zgodność z okazanym oryginałem dokonany przez radcę prawnego oraz wskazuje na granice omawianego uprawnienia.

Słowa kluczowe: radca prawny, dokument, poświadczenie dokumentów, uprawnienia radcy prawnego do poświadczenia dokumentów, uwierzytelnianie dokumentów, zakres uprawnień radcy prawnego

WPROWADZENIE

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych¹ (dalej: urp), radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie – również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu.

---

¹ Dz. U. z 2017 r. poz. 1870, t.j. ze zm.

Mimo iż praktyka wykonywania zawodu radcy prawnego bezustannie zmusza do korzystania z uprawnień wynikających z powołanej normy, to jednak wielokrotnie dochodzić może do wątpliwości związanych z granicami przy realizowaniu prawa do sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów. Omawiany przepis bardzo wyraźnie precyzuje bowiem technikalnia związane z uwierzytelnianiem odpisów, ale w odniesieniu chociażby do zakresu przedmiotowego tego przywileju, adresat normy odsyłany jest do bliżej nieokreślonych przepisów odrębnych.

Ustawodawca nie udziela przy tym żadnych wskazówek co do tego, czy granic wspomnianego zakresu poszukiwać należy w jakichkolwiek przepisach dotyczących uwierzytelniania dokumentów, czy też kluczowe są normy, które wprost stanowią będą o prerogatywach radcy prawnego. Zasadniczo więc, zwykła lektura powołanego art. 6 ust. 3 urp, nie pozwala jednoznacznie stwierdzić, czy zastrzeżone uprawnienie ma charakter rzeczywisty wobec istnienia stosownych przepisów odrębnych, czy też jedynie potencjalny, z uwagi na dopuszczanie przez ustawodawcę możliwości wprowadzenia odpowiednich regulacji w życie w bliżej nieokreślonej przyszłości.

Poszukując stosownych przepisów odnoszących się do uwierzytelniania dokumentów należy stwierdzić, że ponad wszelką wątpliwość takowe normy zawiera ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. prawo o notariacie² (dalej: PrNot). Art. 79 pkt 2 PrNot stanowi bowiem o sporządzaniu poświadczeń, podczas gdy art. 96 pkt 2 PrNot precyzuje, że może być to właśnie poświadczenie zgodności odpisu, wyciągu lub kopii z okazanym dokumentem. Wskazać należy jednak, że analiza powołanych norm pozwala na jednoznaczną konstatację, że wzmiankowane czynności zaliczane są do czynności notarialnych. Tymczasem czynność notarialną może sporządzić tylko notariusz i jest to w tym znaczeniu wyłączność kompetencyjna³.

Powyższe rozważania z pozoru mogą wywoływać przeświadczenie o sprzeczności istniejącej wewnątrz systemu norm prawa powszechnie obowiązującego. Z jednej bowiem strony urp dopuszcza poświadczanie dokumentów przez radców prawnych, podczas gdy PrNot obejmuje tego rodzaju czynności katalogiem czynności notarialnych i nie przewiduje możliwości ich dokonywania przez radców prawnych. Rozwiązaniem tej sytuacji jest jednak właściwe postrzeganie czynności notarialnych, jako czynności będących wyłącznie konstrukcją przepisów regulujących funkcjonowanie notariatu⁴. Rozważając więc uprawnienia przyznane radcom prawnym na mocy art. 6 ust. 3 urp, poświadczenia o których mowa w tym przepisie, można niekiedy porównywać z poświadczeniami dokonywanymi przez notariuszy chociażby pod kątem celu lub efektu, jednak pod żadnym pozorem

² Dz. U. z 2017 r. poz. 2291, t.j. ze zm.

³ A. Oleszko, Prawo o notariacie. Komentarz. Część II. T. I. Art. 79–91, LexisNexis 2012, Lex/el. (komentarz do art. 79 PrNot).

⁴ A. Oleszko, Prawo o notariacie. Komentarz. Część I, LexisNexis 2011, Lex/el. (komentarz do art. 1 PrNot).

nie należy ich utożsamiać z poświadczeniami będącymi następstwem dokonania czynności notarialnej. Wobec powyższego należy skonstatować, że w art. 6 ust. 3 urp, ustawodawca przewidział możliwość dokonywania poświadczeń dokumentów przez radców prawnych, których to poświadczeń nie należy rozpatrywać w kategoriach czynności notarialnej, nawet gdyby w określonych przypadkach można byłoby przypisać obu rodzajom tych czynności podobny czy wręcz tożsamy skutek, zwłaszcza biorąc pod uwagę konkretny cel ich dokonania, np. przedłożenie poświadczanego odpisu w sądzie.

Dokonany wywód, mimo iż jednoznacznie statuuje odrębność czynności radców prawnych polegających na poświadczaniu odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem, przekreśla jednocześnie postrzeganie regulacji PrNot jako przepisów odrębnych, o których mowa w art. 6 ust. 3 urp. Powoduje to konieczność badania systemu prawa pod kątem istnienia innych przepisów o odrębnym od urp charakterze, które nawiązywałyby do prerogatyw radców prawnych w omawianym zakresie. Założenie racjonalnego działania ustawodawcy nakazuje jednocześnie poszukiwania odpowiednich norm jako regulacji skorelowanych z art. 6 ust. 3 urp.

Omawiana norma zawarta w art. 6 ust. 3 urp weszła do porządku prawnego jako *novum* z dniem 1 stycznia 2010 r., na mocy ustawy z dnia 23 października 2009 r. o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów⁵ (dalej: nowelizacja) i lektura tej regulacji prowadzi do jednoznacznej konstatacji o jej kluczowym charakterze dla omawianych kompetencji nie tylko z uwagi na ich wyraźne wyartykułowanie w urp, ale także z uwagi na jednoczesne ukształtowanie większości wielokrotnie już wzmiankowanych przepisów odrębnych, do których urp w sposób niedookreślony odsyła. Nowelizacja objęła przepisy odrębne odnoszące się do omawianej prerogatywy radców prawnych w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego⁶ (dalej: kpa), w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego⁷ (dalej: kpc), w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa⁸ (dalej: op), oraz w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi⁹ (dalej: ppsa), przy czym częściowo klarowała rozwiązania już obowiązujące, a częściowo kształtowała nowe.

⁵ Dz. U. z 2009 r. Nr 216, poz. 1676 ze zm.

⁶ Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, t.j. ze zm.

⁷ Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, t.j. ze zm.; nowelizacja dotyczyła też ustawy z dnia 9 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 26, poz. 156), w zakresie zawartego w jej treści nowego brzmienia art. 89 § 1 kpc i finalnie poszerzyła krąg podmiotów uprawnionych do stosowania omawianych uprawnień także o radcę Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (obecnie Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej).

⁸ Dz. U. z 2018 r. poz. 800, t.j. ze zm.

⁹ Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, t.j.

Na gruncie kpa, radcowie prawni mieli możliwość uwierzytelniania odpisu udzielonego im pełnomocnictwa już od 15 września 1997 r., co związane było z wejściem w życie ustawy z dnia 22 maja 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz niektórych innych ustaw¹⁰. Kpc, op oraz ppsa przewidywały natomiast taką możliwość już w swoich tekstach pierwotnych, czyli od dnia ich wejścia w życie, co miało miejsce odpowiednio z dniem 1 stycznia 1965 r., 1 stycznia 1998 r. oraz 1 stycznia 2004 r. W odniesieniu do kpc należy jednak zauważyć, że używane w jego tekście pierwotnym pojęcie radca prawny nie oznaczało osoby wykonującej ten zawód obecnie, co ma związek z ewoluowaniem zawodu radcy prawnego na przestrzeni lat aż do dzisiejszej postaci. Wszak urp weszła w życie z dniem 1 października 1982 r., jednakże na gruncie kpc nie doszło w związku z tym do zmiany siatki pojęciowej i prerogatywa dzisiejszych radców prawnych w zakresie poświadczania odpisów udzielonych im pełnomocnictw zachowała swoją ciągłość od 1 stycznia 1965 r. aż do dziś. Jeśli chodzi zaś o same uprawnienia, to na gruncie art. 485 kpc, występujący w sprawie radcowie prawni posiadali ponadto możliwość poświadczania zgodności niektórych dokumentów stanowiących podstawę wydania przez sąd nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, począwszy od dnia 1 lipca 2000 r., co miało miejsce w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji¹¹.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. radcowie prawni występujący w sprawie jako pełnomocnicy na gruncie kpa, kpc, op oraz ppsa, zyskali dodatkowo uprawnienie do tego, aby poświadczać za zgodność z oryginałem nie tylko odpisy udzielonego im pełnomocnictwa, ale także odpisy innych dokumentów wykazujących ich umocowanie. Chodzi tu chociażby o dokumenty, do których dokument pełnomocnictwa może odsyłać, a których przedłożenie może być niezbędne do ustalenia właściwego zakresu umocowania. Przykładowo niewykluczona jest bowiem sytuacja, w której dokument pełnomocnictwa zawiera dość lakoniczne stwierdzenie, że na jego podstawie radca prawny jest umocowany do podjęcia czynności w postępowaniu, zleconym mu do prowadzenia w ramach zawartej na piśmie umowy. Przedłożenie takiej umowy lub jej poświadczony za zgodność z oryginałem odpisu warunkuje wówczas możliwość ustalenia odpowiednio przez sąd lub organ właściwego zakresu umocowania.

Nowelizacja wchodząca w życie z dniem 1 stycznia 2010 r., swoim zakresem objęła jednak nie tylko inne niż pełnomocnictwo dokumenty wykazujące umocowanie. Na kanwie tej nowelizacji umożliwiono bowiem przedkładanie w toku

¹⁰ Dz. U. z 1997 r. poz. 75, nr 471.

¹¹ Dz. U. z 2000 r. Nr 48, poz. 554.

postępowania odpisów także innych dokumentów zamiast oryginałów, jeżeli ich zgodność z oryginałem została poświadczona przez radcę prawnego występującego w sprawie w charakterze pełnomocnika strony. W kpa stanowił o tym § 2 w dodanym art. 76a, w kpc § 2 skonstruowanego na nowo art. 129, w op § 2 dodanego art. 194a, natomiast w ppsa § 3 ponownie skonstruowanego art. 48. Esencja tych przepisów obowiązuje do dnia dzisiejszego w niezmienionym kształcie. Nowelizacja skonsumowała jednocześnie wzmiankowaną kompetencję przewidzianą przez obowiązujący w dotychczasowym brzmieniu art. 485 kpc, który obliguje obecnie do przedkładania niektórych dokumentów na potrzeby postępowania nakazowego w oryginałach.

Głównym celem nowelizacji było odformalizowanie postępowania cywilnego, administracyjnego, sądowo-administracyjnego oraz podatkowego poprzez racjonalizację istniejącego obowiązku dołączania do akt sprawy dokumentów oryginalnych lub ich odpisów notarialnych. Zamierzonym skutkiem było jednoczesne zmniejszenie uciążliwości polegającej na konieczności wyzbycia się przez strony postępowania, często na długi czas dokumentów oryginalnych albo poniesienia kosztów ich notarialnego uwierzytelniania bądź uzyskania ich urzędowych odpisów¹².

Zawartym w odpisach dokumentów, sporządzonym na podstawie powyższych przepisów poświadczeniem zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym, nowelizacja nadała charakter dokumentu urzędowego. Co ciekawe, taka moc nie została przyznana uwierzytelnionemu odpisowi, ale właśnie samo tylko zamieszczone na odpisie poświadczenie, spełniające wszystkie wymogi formalne określone w urp, będzie miało charakter dokumentu urzędowego¹³. Wynika to bezpośrednio z literalnego brzmienia art. 76a § 3 kpa, art. 129 § 3 kpc, 194a § op oraz art. 48 § 4 ppsa.

Konstrukcja w której ustawodawca zdecydował się na nadanie charakteru dokumentu urzędowego wyłącznie sporządzanym przez radców prawnych poświadczeniom, przy jednoczesnej rezygnacji z fikcji prawnej nadania takiej cechy całym poświadczanym odpisom dokumentów, znajduje racjonalne uzasadnienie praktyczne. Mianowicie rozszerzenie cechy dokumentu urzędowego także na uwierzytelniane dokumenty, prowadzić mogłoby do kuriozalnej sytuacji, gdy wskutek dokonania poświadczenia, dokument prywatny stawałby się dokumentem urzędowym. W konsekwencji poświadczona kopia traktowana jako dokument urzędowy, miałaby formę „silniejszą”, a tym samym przynajmniej teoretycznie większą moc dowodową aniżeli oryginał będący dokumentem prywatnym.

¹² Druk sejmowy nr 2064, Uzasadnienie nowelizacji, [http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/D2BD91B84848350BC12575D7003C89E2/\\$file/2064.pdf](http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/D2BD91B84848350BC12575D7003C89E2/$file/2064.pdf) [dostęp: 02.11.2018 r.].

¹³ R. Schmidt, Dokument prywatny mający moc dokumentu urzędowego jako podstawa wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym – cz. I, „Monitor Prawniczy” 2010, nr 8, s. 441 i K. Kwapisz, Ustawa o radcach prawnych. Komentarz, Warszawa 2013 r., s. 30.

Zważywszy na obecny kształt powoływanych przepisów, które z całą pewnością uznać należy za przepisy odrębne w rozumieniu art. 6 ust. 3 urp, nie powinno dziś rodzić wątpliwości, że poświadczanie dokumentów przez występujących w sprawie w charakterze pełnomocników radców prawnych, możliwe jest nie tylko w odniesieniu do dokumentów urzędowych, ale także w odniesieniu do dokumentów prywatnych¹⁴. W ocenie autora brak jest argumentów przeciwnych, które pozwalałyby na uzasadnioną konstatację, że materia powoływanych ustaw zawężyła możliwość poświadczania odpisów dokumentów wyłącznie w odniesieniu do dokumentów urzędowych.

Kontynuując powyższy wywód należy stwierdzić, że skutek poświadczania dokonanego w trybie art. 6 ust. 3 urp nie dochodzi do wytworzenia dokumentu urzędowego, ale do poręczenia przez radcę prawnego, że przedkładany przez niego i poświadczony stosownie do omawianych przepisów odpis dokumentu wiernie oddaje treść oryginału¹⁵. Radca prawny potwierdza więc fakt istnienia oryginału o określonej treści, zaś charakter konkretnego dokumentu wynika już właśnie z samej jego treści.

Aby skutek w postaci poświadczania odpisu za zgodność z oryginałem został osiągnięty, konieczne jest spełnienie wymogów wyrażonych *expressis verbis* w art. 6 ust. 3 urp, a więc dokonywane poświadczanie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie – również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. Nie bez znaczenia pozostają też regulacje zawarte w poszczególnych procedurach, z których wynika niezwykle istotna przesłanka umożliwiająca wzmiankowane poświadczanie. Mianowicie chodzi o warunek, aby radca prawny poświadczający dany dokument występował w danej sprawie w charakterze pełnomocnika. O ile ten ostatni wymóg nie był niczym nowym w odniesieniu do obowiązującej dotychczas szcątkowej regulacji upoważniającej radców prawnych do dokonywania poświadczeń dokumentów, to jednak wszystkie pozostałe obwarowania weszły do porządku prawnego jako *novum* i zaczęły obowiązywać także przy poświadczaniu dokumentów w takim zakresie, w jakim było to dotychczas możliwe przez radców prawnych występujących w danej sprawie, bez konieczności spełniania dodatkowych przesłanek ważności poświadczania¹⁶.

¹⁴ Tak: T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, Lex/el. 2016 (Komentarz do art. 129 kpc).

¹⁵ Por. Postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CK 369/05, OSNC 2006 nr 11, poz. 187, str. 70.

¹⁶ Na mocy art. 11 nowelizacji, w sprawach wszczętych przed dniem jej wejścia w życie, do czasu zakończenia postępowania w pierwszej instancji, zastosowanie miały dotychczasowe przepisy w zakresie uwierzytelniania dokumentów.

Kompetencja do sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów przez radców prawnych, jest uprawnieniem stosunkowo szerokim, aczkolwiek nie może być uznana za prerogatywę o charakterze nieograniczonym. Podmiotowo ustawodawca ograniczył ją do tych radców prawnych, którzy w danej sprawie występują w charakterze pełnomocnika. Brak istnienia stosunku pełnomocnictwa uniemożliwia sporządzanie poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem. W konsekwencji, nie jest uprawniony do uwierzytelnienia dokumentu radca prawny przed udzieleniem mu pełnomocnictwa w sprawie¹⁷. Należy też przyjąć, że niejako nieskuteczne w rozumieniu art. 6 ust. 3 urp będzie przedstawienie odpisu dokumentu poświadczonego przez radcę prawnego będącego pełnomocnikiem strony, ale w innym postępowaniu. Podmiotem uprawnionym do poświadczenia zgodności dokumentu z oryginałem jest bowiem radca prawny występujący jako pełnomocnik w tej sprawie, w której dokument jest wymagany¹⁸. Nieuzasadnione byłoby natomiast stwierdzenie, że poświadczenie dokumentu traci swój charakter wskutek ustania stosunku pełnomocnictwa będącego podstawą do jego dokonania. *Ratio legis* omawianych przepisów prowadzi do wniosku, że omawiane poświadczenie dokumentu należy zrównać z czynnością pełnomocnika procesowego w tym sensie, iż pozostaje ono skuteczne nawet w przypadku późniejszego ustania stosunku pełnomocnictwa. Jeśli więc radca prawny wstępuje do sprawy po uprzednim ustaniu umocowania innego radcy prawnego, nie musi on ponownie przedkładać odpowiednio sądowi lub organowi tych dokumentów lub ich poświadczeń, których uwierzytelnione odpisy zostały przedłożone przez poprzedniego pełnomocnika. Podobnie zresztą, jak nie muszą zostać powtórzone czynności procesowe z udziałem byłego już na dany moment pełnomocnika.

PODSUMOWANIE

Puentując niniejszą analizę należy skonstatować, że wbrew sygnalizowanym na wstępie przedmiotowego opracowania wątpliwościom, regulacja zawarta w art. 6 ust. 3 urp ma charakter realny, albowiem odnosi się do rzeczywiście istniejących w systemie prawnym przepisów. Mimo iż zbiorcza analiza wszystkich skorelowanych z art. 6 ust. 3 urp regulacji może być dość kłopotliwa, jak to zwykle bywa przy odtwarzaniu charakteru określonych prerogatyw z przepisów rozsianych po różnych aktach systemu prawa, to jednak staranna interpretacja pozwala na pełne i spójne odtworzenie nie tylko ewolucji kształtu obecnej regulacji, ale i pełnego

¹⁷ M. Manowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-05(38), wyd. III, Lex/el. 2015 (Komentarz do art. 129 kpc).

¹⁸ Tak: B. Dauter, Ordynacja podatkowa. Komentarz, wyd. X, Lex/el. 2017 (Komentarz do art. 194a op).

zakresu uprawnienia rady prawnego do sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów w oparciu o art. 6 ust 3 urp. Na kanwie tej normy, radca prawny może więc poświadczać za zgodność z oryginałem zarówno dokumenty prywatne jak i urzędowe, z tym że przy założeniu, iż czyni to będąc pełnomocnikiem w sprawach toczących się na gruncie procedur uregulowanych w kpc, kpa, ppsa oraz op, a zarazem czyni zadość wszystkim określonym przez ustawodawcę technikaliom i nie mamy do czynienia z dokumentami, które przedłożone winny być w oryginale. Skuteczność poświadczenia w rozumieniu art. 6 ust. 3 urp może być bowiem ograniczona chociażby przez ustawowe wymogi co do formy wymaganej dla określonego dokumentacji, ze względu na skutki które ma ona docelowo wywołać.

Ze skonstruowaną powyżej puentą wiąże się pytanie o możliwość poświadczenia za zgodność z oryginałem przykładowo pełnomocnictwa lub innych dokumentów, przesyłanych oponentowi wraz z wezwaniem do zapłaty jeszcze przed skierowaniem sprawy do sądu. Wszak normy urp odsyłają do przepisów odrębnych, a te statuują o poświadczeniu dokumentów, których adresatem jest odpowiednio właściwy sąd lub organ, a wszystkie inne podmioty otrzymują je niejako w związku z udziałem w danym postępowaniu. Postawione pytanie jest o tyle istotne, że w praktyce często zdarza się zarówno przesyłanie wezwań do zapłaty wraz z uwierzytelnionymi przez pełnomocnika załącznikami, ale także wielokrotnie brak dołączenia oryginału lub uwierzytelnionego odpisu pełnomocnictwa stanowi asumpt do formalnej polemiki z otrzymanym wezwaniem do zapłaty lub innymi pismami kierowanymi przez pełnomocników. Pytanie to sprowadza się do tego, czy poświadczenie dokumentu przez radcę prawnego w oparciu o art. 6 ust. 3 urp, może mieć miejsce wyłącznie w sprawie toczącej się w oparciu o którąś z powołanych w niniejszej analizie procedur, czy też wystarczy, aby rozstrzygnięcie danej sprawy było na kanwie takiej procedury możliwe.

W ocenie autora brak jest podstaw do przyjęcia, że prerogatywa wynikająca z art. 6 ust. 3 urp może być wykorzystana w sprawach innych, aniżeli powiązanych z przepisami odrębnymi, do których powołana norma odsyła stanowiąc o „zakresie określonym odrębnymi przepisami”. Bazując natomiast na tym odesłaniu, łatwo dojść do przekonania, że chodzi nie tylko o postępowania toczące się, ale również o te inicjowane. Skoro przykładowo roszczenie o zapłatę może być rozstrzygnięte na kanwie procedury cywilnej, to brak jest podstaw do kwestionowania skuteczności prawnej tych poświadczeń, które zostały dokonane na etapie przedsądowym. Tak jak możliwe jest uwierzytelnienie dokumentu dołączanego do pozwu, a więc w momencie gdy postępowanie sądowe na kanwie kpc jeszcze nie zostało wszczęte, tak samo należy uznać skuteczność poświadczenia dokumentu przesłanego wraz ze wzmiankowanym wcześniej wezwaniem do zapłaty dłużnikowi. Oczywiście z pewnością w przypadku wielu stanów prawnych, zagadnienie wykorzystania poświadczonego dokumentu przed postępowaniem w ramach którejś ze wzmiankowanych procedur w ogóle nie powstanie, aczkolwiek w odniesieniu do tych

gdzie jednak będzie to możliwe, przytoczony przykład wydaje się klarownie oddawać analizowaną materię i potwierdzać racjonalność skonstruowanej konstatacji. W ocenie autora, jak najbardziej racjonalne i uzasadnione jest więc rozszerzające interpretowanie stwierdzenia zawartego w art. 6 ust. 3 urp, odnoszącego się do zakresu określonego odrębnymi przepisami oraz uznanie możliwości poświadczania dokumentów także wówczas, gdy podejmowane są czynności bezpośrednio poprzedzające wszczęcie postępowania na kanwie danej procedury. Co prawda nie można wykluczyć, że podjęte w ten sposób działania pozwolą na załatwienie sprawy i uniknięcie jej kontynuowania np. przed sądem., niemniej jednak późniejsze wprowadzenie danej sprawy na ścieżkę określonej procedury, w ocenie autora w żaden sposób nie warunkuje prawdziwości postawionej tezy o rozszerzającej interpretacji art. 6 ust. 3, o której mowa w niniejszym akapicie.

Zważywszy na treść art. 6 ust. 3 urp, którego dyspozycja możliwa jest do zrealizowania wyłącznie w odniesieniu do dokumentów zmaterializowanych w formie papierowej i w takiej samej formie uwierzytelnianych, niniejsze opracowanie nie dotyczy problematyki uwierzytelniania przez radców prawnych dokumentów wytworzonych w formie elektronicznej lub wprowadzanych w toku postępowań do właściwych, szeroko pojętych systemów informatycznych.

BIBLIOGRAFIA

- B. Dauter, Ordynacja podatkowa. Komentarz, wyd. X, Lex/el. 2017.
Druk sejmowy nr 2064, Uzasadnienie nowelizacji, [http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/D2B-D91B84848350BC12575D7003C89E2/\\$file/2064.pdf](http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/D2B-D91B84848350BC12575D7003C89E2/$file/2064.pdf) [dostęp: 02.11.2018 r.].
Ereciński T. (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, Lex/el. 2016.
Kwapisz K., Ustawa o radcach prawnych. Komentarz, Warszawa 2013 r., s. 30.
Manowska M. (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-505(38), wyd. III, Lex/el. 2015.
Oleszko A., Prawo o notariacie. Komentarz. Część I, LexisNexis 2011, Lex/el.
Oleszko A., Prawo o notariacie. Komentarz. Część II. T. I. Art. 79–91, LexisNexis 2012, Lex/el.
Postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CK 369/05, OSNC 2006 nr 11, poz. 187, str. 70.
Schmidt R., Dokument prywatny mający moc dokumentu urzędowego jako podstawa wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym – cz. I, „Monitor Prawniczy” 2010, nr 8, s. 441.
Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870, t.j. ze zm.).
Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. prawo o notariacie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2291, t.j. ze zm.).
Ustawy z dnia 23 października 2009 r. o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 216, poz. 1676 ze zm.).
Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, t.j. ze zm.).
Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, t.j. ze zm.).

Ustawa z dnia 9 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 26, poz. 156).

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, t.j. ze zm.).

Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, t.j.).

Ustawa z dnia 22 maja 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1997 r. poz. 75, nr 471.).

Ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2000 r. Nr 48, poz. 554).

SUMMARY

The article contains an analysis of the powers of legal counsels in Poland, referred to in Article 6 paragraph 3 of the Act of 6 July 1982 on Legal counsels, namely the power to certify copies of documents as true copies of originals produced, as set out in separate regulations. The author presents the form of currently applicable regulations on the power in question and discusses various amendments in this respect since the date of entry of the Act on legal counsels into force. The article also refers to the nature of certification of a document as a true copy by a legal counsel and points to the limits of the power in question.

Keywords: legal counsel, document, certification of documents, legal counsel's powers for the certification of documents, authentication of documents, scope of legal counsel's responsibility